

OBITELJ – VRELO ZAJEDNIŠTVA

Supružnici, dionici saveza ljubavi aktualiziraju i šire dar zajedništva

mons. Renzo Bonetti

SAŽETAK:

Cilj izlaganja jest ukazati na milost sakramenta ženidbe odnosno na njegovu “djelotvornost” u pozivu i poslanju supružnika. Kao polazišnu točku za razmatranje uzet je broj 1617 Ketekizma Katoličke Crkve u kojem stoji: “Kršćanska ženidba postaje pak učinkovit znak, sakrament saveza Krista i Crkve. Budući da označuje i podjeljuje milost tog saveza, brak među krštenima pravi je sakrament Novoga zavjeta.”.

Nadalje, jer “ženidba krštenika postaje stvarni simbol novoga i vječnoga saveza, zapečaćena u Kristovoj krvi” (FC, 13), s pravom se za sakrament ženidbe može reći da je “znak” saveza, znak koji očituje, priopćuje i ostvaruje ono što označava. Isus želi da preko riječi i djela supružnika njegovu ljubav osjeti svaka osoba. Isus supružnike čini dionicima iste one ljubavi kojom je on ljubio Crkvu sve do davanja svoga života za nju. U konačnici, bit obitelji i njezine zadaće, koje je obitelj od Boga pozvana ispuniti u povijesti, određene su ljubavlju. One proistječu iz njenog samog izvora i vrelo su njenog dinamičnog i egzistencijalnog razvitka (usp. FC, 17)

“Obitelj prima poslanje da čuva, objavljuje i priopćava ljubav” (FC, 17) pa ju se zato može zvati vrelom zajedništva, jer ne samo da je stvorena na sliku i priliku trojstvenog zajedništva u Presvetom Trojstvu nego je pozvana biti trajno mjesto zajedništva. Tu teološku istinu može se aktualizirati u tome da su supružnici životvoran odraz i stvarno udioništvo u Božjoj ljubavi za čovjeka, kao i da su životvoran odraz i stvarno udioništvo u ljubavi Krista Gospodina za Crkvu svoju zaručnicu.

Supružnici iz dana u dan mogu živjeti, dijeliti i očitovati ljubav zaručnika Isusa, utjelovljenu u riječima i djelima upućenim jedno drugom, djeci, ši-

roj obitelji, svojim bližnjima i naposljetku prema svojoj župi i biskupiji. Tako se udioništvo supružnika u Kristovoj ljubavi za svoju Crkvu očituje u stvarnom vremenu, u sadašnjosti i u kontinuitetu. “Veliko otajstvo”, o kojemu piše sv. Pavao, konkretizira se u životnoj svakodnevnici.

Isus, preko kršćanskih supružnika želi djelotvorno oživotvoriti svoju nazočnost u Crkvi, priopćujući svoj život putem onoga što je svojstveno i jedinstveno supružnicima uključujući i to da su upravo oni vezivno tkivo i graditelji crkvenoga zajedništva. Stoga potrebno je pastoralno se pozabaviti tim darom zajedništva svojstvenog supružnicima i pronaći načine kako ga ponuditi crkvenoj zajednici prevodeći tako u riječi i geste kako Isus ljubi Crkvu. Crkvi je uistinu potrebna transfuzija ‘krvi zajedništva’, oživljena i pojačana djelovanjem Duha Svetoga.

NAČINI I MODELI OBITELJSKOGA PASTORALNO-KATEHETSKOG RADA

mons. Renzo Bonetti

SAŽETAK

Temeljem naših saznanja i iskustava pastoralnog rada, kako na razini Talijanske biskupske konferencije tako i u konkretnoj župi, dolazi se do zaključka da se načine i modele pastoralno-katehetskog rada s obiteljima može podijeliti u nekoliko kategorija.

Kako bi se u čitavoj zajednici promicao pastoralni subjektivitet supružnika, odnosno obitelji utemeljen na sakramentu ženidbe, potrebno je, prije svega, obnoviti i produbiti svijest o sakramentalnosti čitave Crkve sažimajući u činjenicu da je Isus živ, a da je Crkva njegovo tijelo. U tu svrhu treba iskoristiti svaku prigodu primjerice u propovijedima, uz sakramentalne obrede, na susretima skupina, uvijek podsjećajući da sve ima svoje utemeljenje u Isusovoj stvarnoj nazočnosti. Dragocjeno je u tome smislu euharistijsko klanjanje u kojem se objavljuje Isusovo središnje mjesto u životu zajednice. Upravo iz toga ishodišta proizlaze i evangelizacijske zajednice obitelji.